

ΟΤΑΝ ΞΕΧΝΑΜΕ ΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΞΕΧΝΑΜΕ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Στις 14/6 το συμβούλιο Πλημμελειοδικών της Λαμίας απέρριψε το 6^ο αίτημα* του συντρόφου Νίκου Μαζιώτη για την υπό όρους αποφυλάκισή του *(5 απορριπτικές από 1/θμιο δικαστικό συμβούλιο & 1 απορριπτική απόφαση από 2θμιο όργανο).

Ο σύντροφος έχει καταδικαστεί σε 20ετή ποινή κάθειρξης –όπως και η συντρόφισσα Πόλα Ρούπα–, για τη δράση και τη συμμετοχή του στην αναρχική οργάνωση αντάρτικου πόλης, τον Επαναστατικό Αγώνα. Έχει εκτίσει 12 χρόνια πραγματικής φυλακής και συνολικά 14 χρόνια μικτά, ενώ βρίσκεται στη φυλακή 2 χρόνια παραπάνω καθώς έχει ήδη εκτίσει απ’ τον Γενάρη του 2022 τα 3/5 της πολυετούς ποινής του, όπως οι νόμοι του κράτους ορίζουν. Από τότε, υποβάλλει αίτημα για την υπ’ όρων αποφυλάκισή του, την οποία εκδικητικά απορρίπτουν τα δικαστικά συμβούλια της Λαμίας, κλέβοντάς του κυριολεκτικά την ελευθερία του καθώς συνειδητά δηλώνει πολιτικός κρατούμενος - αναρχικός επαναστάτης.

Το συμβούλιο Πλημμελειοδικών της Λαμίας “διορθώνοντας” τις μη αρεστές για την εξουσία τελεσίδικες ποινές του Ν.Μαζιώτη και το σπάσιμο των ισοβίων, τον αντιμετωπίζει ως “ισοβίτη”, ενώ εφάρμοσε προκαταβολικά στον αναρχικό σύντροφο (από τις 20/9/2023) διατάξεις του νέου Ποινικού Κώδικα (Ν.5090/2024): Τα άρθρα 106 παρ.1 και το άρθρο 105B και μάλιστα, πολλούς μήνες πριν καν ψηφιστεί και τεθεί σε ισχύ. Στο α.106 παρ.1, γίνεται σαφής αναφορά στο είδος και τη βαρύτητα των πράξεων που κάποιος/α έχει τελέσει. Αν, κατά την κρίση των δικαστικών συμβουλίων, δεν έχει επέλθει ο σωφρονισμός, δεν έχει μεταστραφεί ο χαρακτήρας του κρατούμενου/της κρατούμενης, θα παραμένει στη φυλακή μέχρι τη λήξη της ποινής. Συνδυαστικά και με το άρθρο 105B, με το οποίο αυξάνεται ο χρόνος έκτισης των ποινών για τις πράξεις του **187Α για συμμετοχή και δράση σε οργανώσεις αντάρτικου πόλης** (αλλά και πράξεων που αφορούν σε άλλα άρθρα), ο/η κρατούμενος/η δεν θα αποφυλακίζεται απλώς και μόνο με την έκτιση των 3/5 της ποινής του. Θα αποφυλακίζεται αν και εφόσον έχει “σωφρονιστεί”, έχει “αποκηρύξει”, έχει μετανοήσει για τις πράξεις για τις οποίες βρίσκεται αιχμάλωτος στα κελιά της δημοκρατίας. Το κεκτημένο με αγώνες κι εξεγέρσεις των κρατουμένων, δικαίωμά του στην απελευθέρωση με όρους, στην πολιτική αυτή συγκυρία, θα είναι σχεδόν αδύνατο να ισχύσει. Επιχειρείται –όπως στην περίπτωση του Ν. Μαζιώτη– η μη αποφυλάκιση των κρατουμένων να γίνει καθεστώς. Ιδιαίτερα, όταν η αποφυλάκιση αφορά σε συντρόφια όπως ο Ν. Μαζιώτης και η Π. Ρούπα, που όχι μόνον ανέλαβαν την πολιτική ευθύνη της δράσης τους για τον Επαναστατικό Αγώνα, αλλά γιατί παρά την πολύχρονη αιχμαλωσία τους στις φυλακές της δημοκρατίας, παρέμειναν –αδιάλλακτα– πολιτικά συνεπείς.

Είναι γνωστό ότι ο “σωφρονισμός”, επιβάλλεται στις κρατούμενες/τους κρατούμενους μπροστά στον φόβο και το εκβιαστικό δίλημμα της συνεχιζόμενης αιχμαλωσίας. Η πολιτική και δικαστική εξουσία κάθε φορά που απορρίπτει το αίτημα αποφυλάκισης του Ν. Μαζιώτη, επιδιώκει να τον εξαναγκάσει να “παζαρέψει” το κεκτημένο δικαίωμά του για την απελευθέρωσή του, να γονατίσει μπροστά τους, να διαπραγματευτεί την ελευθερία του. Επιχειρούν να τον εξαναγκάσουν σε δήλωση “ειλικρινούς μεταμέλειας”, “σωφρονισμού” κι αναθεώρησης των πολιτικών του απόψεων για τη δράση του ως αναρχικού επαναστάτη και καταδικασμένου μέλους του Ε.Α. Ο σύντροφος Ν. Μαζιώτης όμως κατηγορηματικά δηλώνει στα δικαστικά συμβούλια ότι: **«Είμαι πολιτικός κρατούμενος. Δεν αντιλαμβάνομαι την ιδιαίτερη απαξία των εγκληματικών πράξεων που έχω τελέσει, εννοώντας φυσικά τη δράση του Επαναστατικού Αγώνα, την οποία δεν την θεωρώ ούτε εγκληματική, ούτε ως “τρομοκρατία”. Η στάση μου δεν θα αλλάξει, ούτε στο επόμενο συμβούλιο αναστολών αλλά ούτε σε ένα εκατομμύριο χρόνια».**

Στο ίδιο πλαίσιο, εντάσσεται κι η παρατεταμένη ομηρία της συντρόφισσας Πόλας Ρούπα. Στη συντρόφισσα εφαρμόστηκε αναδρομικά –όχι προκαταβολικά όπως για τον σύντροφο Μαζιώτη– ο νέος Π.Κ. (άρθρα 106 παρ.1 και 105B). Το πρωτοφανές αυτό γεγονός συνέβη, όταν μετά την αποφυλάκισή της (17/11/2023), ο αντεισαγγελέας Χαλκίδας άσκησε έφεση κατά της αποφυλάκισής της (28/11), επιχειρώντας να την οδηγήσει ξανά στην αιχμαλωσία. Η συντρόφισσα αποφυλακίστηκε χωρίς να αναθεωρήσει τη δράση ή τις πολιτικές της απόψεις, δίχως να κάνει ντροπιαστικές δηλώσεις μετάνοιας ή “σωφρονισμού”. Η υπόθεση αυτή εκκρεμεί (από τις 10 Γενάρη 2024), καθώς δεν έχει εκδοθεί ακόμα απόφαση κι έτσι συνεχίζεται η πολιτική ομηρία της. Η αρνητική έκβαση της υπόθεσης αυτής για τη συντρόφισσα αλλά και η μη αποφυλάκιση του συντρόφου Νίκου, θα αποτελέσουν πλέον δεδικασμένο και για άλλες κρατούμενες και κρατούμενους, κυρίως αυτών με τα πολιτικά χαρακτηριστικά του συντρόφου και της συντρόφισσας του Ε. Α.

Τα καταδικασμένα συντρόφια του Επαναστατικού Αγώνα βρίσκονται σε διαρκές καθεστώς εξαιρέσεως

Το δικαστικό σύμπλεγμα εξουσίας (νόμοι-δικαιοσύνη-δικαστές-φυλακές), ως βραχίονας και γρανάζι αλληλεξάρτησης κράτους-κυριαρχίας-καπιταλιστικής μηχανής –μαζί με την αστυνομία και τον στρατό– είναι ο θεσμικός προστάτης των συμφερόντων της πολιτικο-οικονομικής εξουσίας. Ακριβώς γι’ αυτό, επιβάλλει την κρατική βία και τιμωρία των ταξικά εκμεταλλευόμενων, των καταπιεσμένων, των από κάτω. Διαχρονικά, η “άτεγκτη” αστική δικαιοσύνη και οι αξιωματούχοι της, καταδικάζουν με βαρύτερες ποινές τις αγωνίστριες και τους αγωνιστές που επέλεξαν την ένοπλη αντικρατική δράση. Άλλοτε τους/τις εξόριζαν ή τους/τις οδηγούσαν στον θάνατο. Το κράτος καταδικάζει με ειδικούς νόμους όσες/όσους στρέφονται με όλα τα μέσα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Και το καθεστώς εξαιρέσεως συνεχίζεται όσο συνεχίζεται ο αγώνας των πολιτικών κρατουμένων. Στα δικαστήρια, στις φυλακές, εντός κι εκτός των τειχών.

Τα συντρόφια του Επαναστατικού Αγώνα, καταδικάστηκαν για τη δράση τους με τον λεγόμενο “αντιτρομοκρατικό”, το α.187Α. Το άρθρο 187Α έχει πολλές φορές αναθεωρηθεί στο πέρασμα των χρόνων, ανεξάρτητα από τις αλλεπάλληλες αλλαγές των ποινικών κωδίκων. Και πάντα προέβλεπε επιβαρυντικές ποινές κι ένα ειδικό καθεστώς εξαιρέσεως για τις αγωνίστριες & τους αγωνιστές που δικάζονται για τη συμμετοχή και τη δράση τους σε οργανώσεις αντάρτικου πόλης. Από τη σύλληψή τους, τις ανακρίσεις για την απόσπαση πληροφοριών, την επιχειρούμενη και σε λίγες, ευτυχώς, στιγμές τη συνδιαλλαγή αυτών που

κατηγορούνται για ανάρτικη δράση με σκοπό την ελάφρυνση των υποθέσεων για τις οποίες τους/τις κατηγορούν ή την ειδική αντιμετώπισή τους σε όλα τα στάδια της αιχμαλωσίας τους. Τις ειδικές συνθήκες κράτησης κι έκτισης της ποινής τους, μέχρι τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν στον δρόμο προς την ελευθερία. Και μόνο τυχαίο δεν είναι αυτό. Γιατί το κράτος, διαχρονικά –πάντα και παντού–, αντιμετωπίζει την επαναστατική δράση και τις επαναστάτριες & τους επαναστάτες με ένα συνεχές, σκληρότερο από οποιοδήποτε άλλο, καθεστώς εξαίρεσης. Η ύπαρξη άλλωστε του “αντιτρομοκρατικού” α.187Α στο ποινικό οπλοστάσιο του ελληνικού κράτους (αλλά και των αντίστοιχων αντιτρομοκρατικών νόμων σε όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου), είναι η κατεξοχήν ποινική αντιμετώπιση των ανάρτικων οργανώσεων και των αγωνιστριών/αγωνιστών που προβάλλουν οδόφραγμα ένοπλης αντίστασης και αξιοπρέπειας απέναντι στην κρατική βία και τρομοκρατία.

Το αδιάστατο εξουσιαστικό κρατικό σύστημα πολιτικής και δικαστικής εξουσίας εφάρμοσε και στα συντρόφια του Ε. Α., ένα “ειδικό” καθεστώς εξαίρεσης. Τόσο κατά τη σύλλησή τους όσο και με τις ποινές με τις οποίες τα δικαστήρια τους καταδίκασαν αλλά και στη διάρκεια της αιχμαλωσίας τους ή ακόμα και τη στιγμή της αποφυλάκισής τους: με φωτογραφικές διατάξεις σε νόμους, με ισόβιες πρωτόδικες ποινές για τη δράση τους. Με τον εγκλεισμό του συντρόφου Ν. Μαζιώτη, ως πρώτου πολιτικού κρατούμενου, στην πτέρυγα υψίστης ασφαλείας (τύπου Γ’) στις φυλακές Δομοκού τον Γενάρη του 2015. Με απομονώσεις κι αλλεπάλληλες μεταγωγές, με απουσία ιατρικής φροντίδας κλπ. Αποκορύφωμα της “ειδικής” αυτής μεταχείρισης είναι η επαίσχυντη και βίαιη αντιμετώπιση του δχρονου τότε παιδιού τους από το κράτος, όταν συνελήφθη η Π. Ρούπα (5/1/2017).

Στη μετεμφυλιακή Ελλάδα, είναι το μοναδικό παιδί, χωρίς υπερβολή, που αντιμετωπίστηκε από το κράτος (κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ), ως ο πρώτος και μικρότερος πολιτικός κρατούμενος! Δεν είναι τυχαίο ότι κρατήθηκε κι ανακρίθηκε στη ΓΑΔΑ από αξιωματούχους της κρατικής ασφάλειας και της αντιτρομοκρατικής. Με πολιτική εντολή, απήχθη και μεταφέρθηκε κρυφά με εισαγγελική εντολή (την τότε εισαγγελέα Αηλίκων Μαρία Ελένη Νικολού) η οποία διέταξε τον εγκλεισμό του στην κλειστή ψυχιατρική πτέρυγα του Νοσοκομείου Παιδων Αγία Σοφία. Εκεί παρέμεινε φρουρούμενο από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, σε δωμάτιο-κελί ως κρατούμενος! Όπως είχαν γράψει, μεταξύ άλλων, τα δύο συντρόφια σε κοινό τους κείμενο: *[...] Και η εκδίκησή τους στράφηκε όπως όλη η κοινωνία είδε, ενάντια στο δχρονο παιδί μας. Αφού δύο κατασταλτικές επιθέσεις δεν κατάφεραν να νικήσουν τον Επαναστατικό Αγώνα και μέσα σε μια περίοδο που η πολιτική και οικονομική εξουσία πιστεύουν ότι είναι οι απόλυτοι νικητές έναντι της κοινωνικής πλειοψηφίας, αφού εξάντλησαν τα όπλα τους εναντίον μας, έβαλαν στο στόχαστρό τους το παιδί μας [...]*

Στη συνέχεια, με εντολοδόχο την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, κρατικοί αξιωματούχοι αφαίρεσαν αμέσως, χωρίς καν δικαστική απόφαση (“παράνομα”) την γονική επιμέλεια από τους πολιτικούς κρατούμενους γονείς του και την απέδωσαν στην κοινωνική υπηρεσία του νοσοκομείου. Η αρπαγή, ο βασανισμός κι ο αποχωρισμός του παιδιού από τη μητέρα του, ως απόγειο της ωμότητας της κρατικής βίας, αποτέλεσαν απόπειρα να πλήξουν ηθικά ως μητέρα τη συντρόφισσα Πόλα Ρούπα αλλά και πολιτικά ως αναρχική αγωνίστρια και ανάρτισσα πόλης για τις επιλογές αγώνα που είχε κάνει. Η επαίσχυντη αυτή απόφαση τόσο του εγκλεισμού του παιδιού των συντρόφων όσο και της παραχώρησης της επιμέλειάς του στις υπηρεσίες του νοσοκομείου, ανετράπη μετά από την απεργία πείνας και δίψας που έκαναν τα συντρόφια. Εξαιτίας μάλιστα και της έντονης κοινωνικής κατακραυγής που ακολούθησε για τον βίαιο εγκλεισμό του μικρού παιδιού σε κλειστή ψυχιατρική πτέρυγα, η πολιτική εξουσία εξαναγκάστηκε να παραδώσει το παιδί του συντρόφου και της συντρόφισσας στην μητρική γιαγιά. Η αποτρόπαιη-πρωτοφανής και απεχθής αυτή κίνηση εκδίκησης για τους πολιτικούς κρατούμενους του Ε.Α., εξακολουθεί να είναι σε ισχύ.

Η προσπάθεια αποπολιτικοποίησης της δράσης του Επαναστατικού Αγώνα και της συντρόφισσας & του συντρόφου, απέτυχε

Το κράτος και οι μηχανισμοί του διαχρονικά επιχειρούν να “εγκληματοποιήσουν” και να αποπολιτικοποιήσουν τον επαναστατικό αντικρατικό-αντικαπιταλιστικό αγώνα και τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες της ελευθερίας εξισώνοντας τον αγώνα τους με τη δράση ναζιστικών εγκληματικών οργανώσεων. Μια προσπάθεια που πέφτει στο κενό και γυρνάει μπουόμερανγκ, όταν και εφόσον οι αγωνίστριες κι οι αγωνιστές, όπως είναι η Πόλα Ρούπα και ο Νίκος Μαζιώτης, παραμένουν συνειδητά συνετείς για τις επιλογές αγώνα και την επαναστατική τους δράση: από τις συλλήψεις τους, την περήφανη στάση τους και την υπεράσπιση των επιλογών αγώνα μέσα στα δικαστήρια του εχθρού, αλλά και στη διάρκεια της πολύχρονης αιχμαλωσίας τους μέχρι την απελευθέρωσή τους από τα κελιά της δημοκρατίας. Για την πολιτική τους στάση όσο ζουν και αναπνέουν!

Τα Συντρόφια του Επαναστατικού Αγώνα δεν είναι μόνα.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΑΣ ΠΟΛΑΣ ΡΟΥΠΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνέλευση Αλληλεγγύης για τα καταδικασμένα μέλη του Επαναστατικού Αγώνα Π. Ρούπα και Ν. Μαζιώτη
e-mail επικοινωνίας: synallil-roupamaziotis@espiv.net

